

מקום ולאוთה סביבה נוראת הוז שעל קצה גבול הצפוני של הארץ.

טרם יצאנו את המושבה, עוד "תפסנו" טיול אחרון למקום — שבעתיים של הגיל והמלחמה — לא הצלחנו להגיע אליו בימי שבתנו שם. הטיול — אל פסגת החרמון. קרוביים מאד היו לנו אל החרמון. ובחורף — כשסבא חרמון כוסה כלו מכף רגל ועד ראש מעטה לבן — דומה היה כאילו זו והתקרב אלינו עוד יותר. הנה, יכול אתה לאחוז בו. ואפ-על-פי-כן נמנע מأتנו ליקרא אליו לא כל שכן לעלות אל פסגתו. אך משחוסרו ה"מעצורים" — מיידנו להשלים את שהחרנו.

אל פסגת החרמון

היה זה בשלחי דקיקיטה של שנת 1919. הctrפנו (יהוד אריה ואני) אל קבוצת קייטנים, רובם מורים, שבאו לבנות את חומת במטולה — ואירגנו טיול לחרמון. יצאנו כ-30 "פרשים" רכובים על גבי סוסים ופרדות, בוקרו של יום קיץ חמ, כאשרנו לבושים ב"מייט הבגדים" שעוד נותרו לנו אחרי ארבע שנים המלחמה, ופנינו צפונה. בשעות אחר הצהרים הגיעו לכפר שבעה השוכן לרגלי החרמון. בכפר שהינו עד בוא הלילה עם שאנו נהנים מימי הנוף, מעצי אגוז מצלים ועמוסי פרי הגודלים על גוזת נחל שמיימי הזרמים ברعش ובuisוק גדול, צלולים וקרים כקרח — והמשכנו בדרךנו כשניים מאנשי הכפר נלויים אלינו כמוורי דרך. המטרה — להגיע לשיא החרמון (קראנו לו ראש החרמון) לפני הנץ החמה ולצפות מרים ההר בזריחת השמש.